

276. Strängnäs, Domkyrkan.

Pl. 136. Pl. 3: B 699.

Litteratur: B 699, L 955. — Joh. Bureus, Fa 6 »Sudromanniæ» nr 7 (s. 242), Fa 5 nr 519; J. Peringskiöld, Fl 5: 5, bl. 24, Monumenta Sudermannia; O. Hermelin, Åkers härads fornlemningar, s. 222, 367; E. Brate och S. Bugge, Runverser (ATS 10: 1), s. 23, 76, 91, 156.

Äldre avbildningar: Peringskiöld (Fl 5: 5); P. Törnevall (i Peringskiölds Monumenta Sudermannia och B 699); Hermelin a. a. (pl. 38); Brate 1895 (ATA).

Runstenen sitter inmurad i Domkyrkans södra yttervägg, i stenfoten.

Granit. Längd 2,54 m., bredd 0,82—0,44 m. Ristningen är synnerligen väl bevarad, alltigenom tydlig.

Inskrift:

sihuiþr : auk : suain : auk : uihielbr : auk : kyla : þaun : litu : raisa : stain : eftir . olaif

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Sigviðr ok Svæinn ok Vihjælmr ok Gylla þaun letu ræisa stæin æftir Olaif.

»Sigvid och Sven och Vihjålm och Gylla de läto resa stenen efter Olev.»

Till läsningen: Inskriften börjar och slutar utan sk. 23 **e** är tydligt stunget, likaså 31 **y** och 52 **e**; däremot äro ostungna 30 **k** och 39 **i**. — Bureus: **uihialbr**. — Peringskiöld: **uihialbb**, **kula**, **nftir**. — B 699: **uihielbr**, **kula**, **iftir**. — Hermelin, Brate: **uihielbr**, **kyla**, **eftir**.

Sigviðr är ett i uppländska och sörmländska inskrifter rätt vanligt personnamn; jfr Sö 116, 124, 171, 294. Även under medeltiden är det vanligt i Sverige; det är även känt från Danmark. Namnet har en avgjort östnordisk prägel. I Norge är det sällsynt och måhända, såsom Lind antager, lånat från Sverige. På Island är det ej alls belagt. — **uihielbr** kan återge antingen ett *Vihjælmr* eller ett *Vighjælmr*; om dessa namn se Sö 37, 298 och Sö 209. Om *Gylla* se ovan Sö 213.

Ljudhistoriskt anmärkningsvärd är formen **uihielbr** i två avseenden: dels på grund av *b*-inskottet (som ju har ett motstykke i **hulmbr** Sö 34), dels på grund av **e**-runan, som tycks förut-sätta övergången av *ia* > *iæ* (se ovan Sö 206).

277. Strängnäs, Domkyrkan.

Pl. 136. Pl. 3: B 704.

Litteratur: B 704, L 957. — J. Peringskiöld, Fl 5: 2, Fl 5: 5 bl. 24 och Monumenta Sudermannia; R. Dybeck, Runa (fol.) 2 (1874), s. 19; O. Hermelin, Åkers härads fornlemningar, s. 223, 363; E. Brate o. S. Bugge, Runverser (ATS 10: 1), s. 207 f., 407; Yngvars saga víðförla, utg. av E. Olson (1912), s. 58, 65.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 704); Dybeck (teckning i ATA); Hermelin a. a. (pl. 36); Brate 1895 (ATA); F. Braun 1910 (ATA).

Runstenen är inmurad i Domkyrkans yttervägg på västra gaveln, i stenfoten, N om huvudingången till kyrkan. Peringskiöld: »I Strängnäs domkyrkemur på väster gafveln vid Doct. Joh. Mathiæ graf.»

Rödaktig granit. Längd 1,94 m., bredd 0,70 m. Ristningen är endast ett fragment, den vänstra nedre fjärdedelen av en tydliga ganska stor runsten. Ytan är tämligen ojämn och ristningen grund och delvis svårläst.